

ДЕРЖАВНЕ БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ

Територіальне управління Державного бюро розслідувань,
розташоване у місті Києві

бульвар Лесі Українки, 26, м. Київ, 01133,
тел. (068) 360-76-74, e-mail: info@kv.dbr.gov.ua, web: www.dbr.gov.ua
ідентифікаційний код 42332040

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру у вчиненні кримінального правопорушення

місто Київ

«13» липня 2022 року

Старший слідчий Третього слідчого відділу Територіального управління Державного бюро розслідувань, розташованого у м. Києві, Здор Павло Анатолійович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 42022100000000179 від 09.05.2022, за ознаками злочинів, передбачених ч. 1 ст. 109, ч. 2 ст. 110, ч.ч. 5, 6, 7 ст. 111-1 КК України та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні злочину, керуючись вимогами ст. ст. 36, 40, 42, 276-278 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Лінніку Юрію Миколайовичу, 28.09.1976 року народження, уродженцю м. Торез Донецької області, громадянину України.

[REDACTED]

[REDACTED], раніше не судимому,

про те, що він підозрюється у вчиненні умисних дій, з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу та захоплення державної влади, зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 109, ч. 2 ст. 110 КК України.

Встановлено, що 24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН увійшли Союз Радянських Соціалістичних Республік (правонаступником якого з 1991 року є російська федерація), Українська Радянська Соціалістична Республіка (правонаступницею якої з 1991 року є

Україна) та ще 49 держав-засновниць, а згодом до вказаної міжнародної організації прийняті інші держави світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування проти територіальної недоторканості або політичної незалежності будь-якої держави.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 21.12.1965 «Про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав, про убезпечення їх незалежності і суверенітету» закріплено, що держави не мають права втручатися прямо чи опосередковано з якої б то не було причини у внутрішні та зовнішні справи іншої держави.

Кожна держава має невід'ємне право обирати свою політичну, економічну, соціальну та культурну систему без втручання в будь-якій формі з боку будь-якої іншої держави.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 «Про неприпустимість інтервенції і втручання у внутрішні справи держав» закріплено, що держави не мають права здійснювати інтервенцію або втручання в будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні чи зовнішні справи інших держав.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 24.10.1970 «Про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН» закріплено принцип, згідно з яким держави утримуються в своїх міжнародних відносинах від силових погроз або застосування сили, як проти територіальної цілісності або політичної незалежності будь-якої держави так і будь-яким іншим чином несумісним з цілями ООН. Така загроза силою або її застосування є порушенням міжнародного права і Статуту ООН.

Кожна держава зобов'язана утримуватися від загрози силою або її застосування з метою порушення існуючих міжнародних кордонів іншої держави або у якості засобу вирішення міжнародних суперечок, в тому числі територіальних суперечок, і питань, що стосуються державних кордонів.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України.

Згідно з указаним документом територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнано значною кількістю держав світу, у тому числі 05.12.1991 російською федерацією.

31.05.1997 відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки та співробітництва в Європі укладено Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом України від 14.01.1998 № 13/98-ВР та Федеральним Законом російської федерації від 02.03.1999 № 42-ФЗ).

Відповідно до ст. ст. 2-3 зазначеного Договору російська федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих кордонів між Україною та російською федерацією та

розбудову відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, незастосування сили або загрози силою, невтручання у внутрішні справи.

Статтями 1-3 Конституції України, яка прийнята Верховною Радою України 28.06.1996, визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною та недоторканою.

При цьому, ст. 69 Конституції України визначено, що народне волевиявлення здійснюється через вибори, референдум та інші форми безпосередньої демократії. Відповідно до ст. 71 Конституції України вибори до органів державної влади та органів місцевого самоврядування є вільними і відбуваються на основі загального, рівного і прямого виборчого права шляхом таємного голосування. Виборцям гарантується вільне волевиявлення.

Водночас, ст. 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішується питання про зміну території України.

Так, у березні – квітні 2014 року організовувались та проводились антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях. Основою їх метою було поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт представники влади та збройних сил російської федерації вирішили створити на її території окупаційні адміністрації, які повинні створити уявлення діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

У березні - квітні 2014 року в м. Луганську та інших населених пунктах Луганської області розпочалася збройна агресія російської федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на порушення територіальної цілісності України.

Так, в квітні 2014 року за підтримки керівництва російської федерації групою проросійськи-налаштованих мешканців Луганської області, т.зв. представників територіальних громад Луганської області, ініційовано проведення так званого референдуму з питанням: «Чи підтримуєте Ви Акт про державну самостійність «ЛНР», яким публічно закликано місцеве населення Луганської області до проведення 11.05.2014, на порушення порядку встановленого Конституцією України, так званого «загального обласного референдуму» на території Луганської області, з питання визнання державної

самостійності «ЛНР», та вчинення збройного опору державній владі України, військовим підрозділам Міністерства оборони України та Міністерства внутрішніх справ України.

11 травня 2014 року в окремих містах та районах Луганської області, всупереч законодавству України за ініціативи проросійськи-налаштованих мешканців Луганської області (стосовно яких розслідуються окремі кримінальні провадження та стосовно яких судами винесено обвинувальні вироки) організовано та проведено так званий «референдум», за результатами якого 12.05.2014 проголошено про створення незаконного псевдодержавного утворення «ЛНР».

18 травня 2014 року на підтримку результатів проведеного так званого референдуму представниками самопроголошеної «ЛНР», які контролюються окупаційною адміністрацією російської федерації, проголошений юридично нікчемний нормативно-правовий акт т.зв. «Тимчасовий основний закон (Конституція) Луганської народної республіки», яким передбачено, що т.зв. «Луганська народна республіка є демократичною, правовою та соціальною державою, її територія визначається кордонами, які існували на день її утворення (тобто територія Луганської області України), а влада здійснюється шляхом поділення на законодавчу, виконавчу та судову».

На підставі зазначеного юридично нікчемного нормативно-правового акту представниками самопроголошеної «ЛНР», представниками російської федерації з числа своїх громадян та місцевого населення Луганської області сформовані політично-управлінські (т.зв. «органи державної влади ЛНР») та силові органи, які мали стабільний склад лідерів, підтримували між собою тісні зв'язки, забезпечували централізоване підпорядкування учасників зазначених органів лідерам організації, а також розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

При цьому, кожний учасник органів політичного та силового блоків «ЛНР» (у т.ч. які долучалися в подальшому до їх складу) усвідомлювали, що головним їх завданням є підтримка збройної агресії російської федерації та зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом незаконного створення на території Луганської області нового псевдодержавного утворення.

В результаті вищезазначених подій значна кількість території та населених пунктів Луганської області протягом квітня-вересня 2014 року опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань російської федерації, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, окупаційних адміністрацій російської федерації на території Луганської області т.зв. «ЛНР», які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» № 254-VIII від 17.03.2015 та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської

областей» № 1680-VII від 16.09.2014 визнані тимчасово окупованими територіями, а органи державної та місцевої влади України та бюджетні установи, згідно з Постановою Кабінету Міністрів України №595 від 07.11.2014, припинили свою діяльність на вказаних територіях та переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію. В той же час, Законом України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» № 1207-VII від 15.04.2014 визначено, що будь-які органи, їх посадові та службові особи на тимчасово окупованій території та їх діяльність вважаються незаконними, якщо ці органи або особи створені, обрані чи призначені у порядку, не передбаченому законом.

Одночасно, представниками російської федерації та контрольованими ними органами України, з метою насильницької зміни конституційного ладу України, на тимчасово окупованій частині Луганської області з числа представників політичного блоку «ЛНР» створено органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України, та, згідно з Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, є органами окупаційної адміністрації Російської федерації – т.зв. «ЛНР», діяльність яких направлена на насильницьку зміну конституційного ладу України.

Так, з метою реалізації злочинного плану, 2 листопада 2014 року в м. Луганську та частині Луганської області, підконтрольній представникам «ЛНР», всупереч вимогам діючого законодавства України, проведені вибори «голови та депутатів «народної ради ЛНР», за результатами яких обрані т.зв. «голова «ЛНР» та депутати до складу т.зв. «народної ради ЛНР», які приступили до виконання повноважень 4 та 17 листопада 2014 року відповідно.

Досудовим розслідуванням встановлено, що у невідновлений досудовим розслідуванням час та місці, але не пізніше 27.11.2020 у Лінніка Ю.М. виник злочинний умисел, направлений на вчинення умисних дій, з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу та захоплення державної влади, зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Так, у невідновлений досудовим розслідуванням час та місці, але не пізніше 27.11.2020, Ліннік Ю.М., порушуючи вимоги ст. 17 Конституції України, вирішив взяти участь у діяльності псевдодержавного утворення «ЛНР», шляхом добровільного зайняття посади «першого заступника Генерального прокурора ЛНР». Розуміючи протиправний характер своїх дій, а також негативні наслідки, що можуть настати внаслідок їх реалізації, з метою насильницького повалення конституційного ладу та захоплення державної влади України, Ліннік Ю.М. вступив у злочинну змову з іншими особами та 27 листопада 2020 року зайняв посаду «першого заступника Генерального прокурора ЛНР».

З моменту призначення на посаду «першого заступника Генерального прокурора ЛНР», Ліннік Ю.М., перебуваючи в м. Луганську та інших

населених пунктах на території проведення АТО та ООС, яка, відповідно до Постанови Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» №254-VIII від 17.03.2015, є тимчасово окупованою територією України, достовірно знаючи, що система так званих органів влади «ЛНР» окупаційної адміністрації російської федерації, всупереч Конституції України та нормативно-правових актів України, захопила державну владу України на тимчасово окупованій території Луганської області, виконує вищезазначені функції органу окупаційної влади «ЛНР» шляхом участі у спільних заходах із представниками російської федерації та псевдодержавного утворення «ДНР», а також виконує вказівки учасників «ЛНР», спрямовані на функціонування системи так званих органів влади «ЛНР», які контролюються окупаційною адміністрацією російської федерації, тим самим приймає участь в насильницькому захопленні та утриманні окупаційної адміністрацією російської федерації т.зв. «ЛНР» державної влади України на тимчасово окупованій території Луганської області.

Таким чином, Ліннік Юрій Миколайович, 28.09.1976 р.н., підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 109 КК України, тобто у вчиненні умисних дій, направлених на насильницьку зміну та повалення конституційного ладу та захоплення державної влади.

Крім того, Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24 серпня 1991 року схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно-територіальний устрій та порядок утворення національно-адміністративних одиниць.

Положеннями статей 1 та 2 Основного Закону України - Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території,

поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить АР Крим, області, зокрема, Луганська область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Згідно з вимогами ст.ст. 72, 73 Конституції України питання про зміну території України вирішуються виключно всеукраїнським референдумом, який призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їхніх повноважень, встановлених Конституцією, та проголошується за народною ініціативою на вимогу не менш як трьох мільйонів громадян України, які мають право голосу, за умови, що підписи щодо призначення референдуму зібрано не менш як у двох третинах областей і не менш як по сто тисяч підписів у кожній області.

Так, у березні – квітні 2014 року організовувались та проводились антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях. Основою їх метою було поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт представники влади та збройних сил російської федерації вирішили створити на її території окупаційні адміністрації, які повинні створити уявлення діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

У березні - квітні 2014 року в м. Луганську та інших населених пунктах Луганської області розпочалася збройна агресія російської федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на порушення територіальної цілісності України.

Так, в квітні 2014 року за підтримки керівництва російської федерації групою проросійськи-налаштованих мешканців Луганської області, т.зв. представників територіальних громад Луганської області, ініційовано проведення так званого референдуму з питанням: «Чи підтримуєте Ви Акт про державну самостійність «ЛНР», яким публічно закликано місцеве населення Луганської області до проведення 11.05.2014, на порушення порядку встановленого Конституцією України, так званого «загального обласного референдуму» на території Луганської області, з питання визнання державної самостійності «ЛНР», та вчинення збройного опору державній владі України, військовим підрозділам Міністерства оборони України та Міністерства внутрішніх справ України.

11 травня 2014 року в окремих містах та районах Луганської області, всупереч законодавству України за ініціативи проросійськи-налаштованих мешканців Луганської області організовано та проведено так званий «референдум», за результатами якого 12.05.2014 проголошено про створення незаконного псевдодержавного утворення «ЛНР».

18 травня 2014 року на підтримку результатів проведеного так званого референдуму представниками самопроголошеної «ЛНР», які контролюються окупаційною адміністрацією російської федерації, проголошений юридично нікчемний нормативно-правовий акт т.зв. «Тимчасовий основний закон (Конституція) ЛНР», яким передбачено, що т.зв. «Луганська народна республіка є демократичною, правовою та соціальною державою, її територія визначається кордонами, які існували на день її утворення (тобто територія Луганської області України), а влада здійснюється шляхом поділення на законодавчу, виконавчу та судову».

На підставі зазначеного юридично нікчемного нормативно-правового акту представниками самопроголошеної «ЛНР», представниками російської федерації з числа своїх громадян та місцевого населення Луганської області сформовані політично-управлінські (т.зв. «органи державної влади ЛНР») та силові органи, які мали стабільний склад лідерів, підтримували між собою тісні зв'язки, забезпечували централізоване підпорядкування учасників зазначених органів лідерам організації, а також розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

При цьому, кожний учасник органів політичного та силового блоків «ЛНР» (у т.ч. які долучалися в подальшому до їх складу) усвідомлювали, що головним їх завданням є підтримка збройної агресії російської федерації та зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом незаконного створення на території Луганської області нового псевдодержавного утворення.

В результаті вищезазначених подій значна кількість території та населених пунктів Луганської області протягом квітня-вересня 2014 року опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань збройних сил російської федерації, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, окупаційних адміністрацій російської федерації на території Луганської області т.зв. «ЛНР», які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» № 254-VIII від 17.03.2015 та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» № 1680-VII від 16.09.2014 визнані тимчасово окупованими територіями, а органи державної та місцевої влади України та бюджетні установи, згідно з Постановою Кабінету Міністрів України №595 від 07.11.2014, припинили свою діяльність на вказаних територіях та переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію. В той же час,

Законом України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» № 1207-VII від 15.04.2014 визначено, що будь-які органи, їх посадові та службові особи на тимчасово окупованій території та їх діяльність вважаються незаконними, якщо ці органи або особи створені, обрані чи призначені у порядку, не передбаченому законом.

Одночасно, представниками російської федерації та контрольованими ними проросійськи-налаштованими мешканцями Луганської області, з метою насильницької зміни конституційного ладу України, на тимчасово окупованій частині Луганської області з числа представників політичного блоку «ЛНР» створено органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України, та, згідно з Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, є органами окупаційної адміністрації російської федерації – т.зв. «ЛНР», діяльність яких направлена на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Самопроголошеним «головою ЛНР» 25 листопада 2014 року виданий указ №51/1/01/11/14, згідно з яким створена структура виконавчих органів державної влади «ЛНР» – «Рада міністрів ЛНР», а також інші виконавчі органи державної влади «ЛНР». Крім того встановлено, що на тимчасово неконтрольованих територіях Луганської області діє так званий законодавчий орган влади «народна рада ЛНР», основною функцією якої є прийняття так званих «законів та нормативно-правових актів» з метою забезпечення функціонування терористичної організації «ЛНР», що контролюється окупаційною адміністрацією російської федерації.

Так, з метою реалізації злочинного плану, 2 листопада 2014 року в м. Луганську та частині Луганської області, підконтрольній представникам «ЛНР», всупереч вимогам діючого законодавства України, проведені вибори «голови та депутатів «народної ради ЛНР», за результатами яких обрані т.зв. «голова «ЛНР» та депутати до складу т.зв. «народної ради ЛНР», які приступили до виконання повноважень 4 та 17 листопада 2014 року відповідно.

Досудовим розслідуванням встановлено, що у невстановлений досудовим розслідуванням час та місці, але не пізніше 27.11.2020 у Лінніка Ю.М. виник злочинний умисел, направлений на вчинення умисних дій, з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу та захоплення державної влади, зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Так, у невстановлений досудовим розслідуванням час та місці, але не пізніше 27.11.2020, Ліннік Ю.М., порушуючи вимоги ст.17 Конституції України, вирішив взяти участь у діяльності псевдодержавного утворення «ЛНР», шляхом добровільного зайняття посади «першого заступника Генерального прокурора ЛНР». Розуміючи протиправний характер своїх дій, а також негативні наслідки, що можуть настати внаслідок їх реалізації, з метою насильницького повалення конституційного ладу та захоплення державної

влади України, Ліннік Ю.М. вступив у злочинну змову з іншими особами та 27 листопада 2020 року зайняв посаду «першого заступника Генерального прокурора ЛНР».

З моменту призначення на посаду «першого заступника Генерального прокурора ЛНР» Ліннік Ю.М., перебуваючи у м. Луганську та інших населених пунктах на території проведення АТО та ООС, яка відповідно до Постанови Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» №254-VIII від 17.03.2015 є тимчасово окупованою територією України, достовірно знаючи, що система так званих органів влади «ЛНР» окупаційної адміністрації РФ, всупереч Конституції України та нормативно-правових актів України, захопила державну владу України на тимчасово окупованій території Луганської області, виконує вищезазначені функції органу окупаційної влади «ЛНР» шляхом участі у спільних заходах із представниками російської федерації та псевдодержавного утворення «ЛНР», а також виконує вказівки учасників «ЛНР», спрямовані на функціонування системи так званих органів влади «ЛНР», які контролюються окупаційною адміністрацією російської федерації, тим самим приймає участь в насильницькому захопленні та утриманні окупаційної адміністрацією російської федерації т.зв. «ЛНР» державної влади України на тимчасово окупованій території Луганської області.

Таким чином, Ліннік Юрій Миколайович, 28.09.1976 р.н., підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 110 КК України, тобто у вчиненні умисних дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, вчиненому за попередньою змовою групою осіб.

Старший слідчий
Третього слідчого відділу
Територіального управління
Державного Бюро розслідувань,
розташованого у місті Києві

Павло ЗДОР

«ПОГОДЖЕНО»
Прокурор у провадженні –
заступник начальника відділу
Київської міської прокуратури

Іван ЛАДНИЙ

Відповідно до вимог ст. 276 КПК України, підозрюваному Лінніку Ю.М. роз'яснено процесуальні права та обов'язки підозрюваного, передбачені ст. 42 КПК України, а саме:

1. Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому цього Кодексу, повідомлено про підозру, або особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення.

2. Обвинуваченим (підсудним) є особа, обвинувальний акт щодо якої переданий до суду в порядку, передбаченому цього Кодексу.

3. Підозрюваний, обвинувачений має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

4. Обвинувачений також має право:

1) брати участь під час судового розгляду у допиті свідків обвинувачення або вимагати їхнього допиту, а також вимагати виклику і допиту свідків захисту на тих самих умовах, що й свідків обвинувачення;

2) збирати і подавати суду докази;

3) висловлювати в судовому засіданні свою думку щодо клопотань інших учасників судового провадження;

4) виступати в судових дебатах;

5) ознайомлюватися з журналом судового засідання та технічним записом судового процесу, які йому зобов'язані надати уповноважені працівники суду, і подавати щодо них свої зауваження;

6) оскаржувати в установленому цим Кодексом порядку судові рішення та ініціювати їх перегляд, знати про подані на них апеляційні та касаційні скарги, заяви про їх перегляд, подавати на них заперечення.

5. Підозрюваний, обвинувачений мають також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

6. Підозрюваний, обвинувачений, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

7. Підозрюваний, обвинувачений зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

8. Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятку про процесуальні права та обов'язки вручено, права та обов'язки підозрюваного оголошені, роз'яснені та зрозумілі.

Підозрюваний: _____

« ____ » годин « ____ » хвилин

« ____ » _____ 2022 року

Повідомлення про підозру вручив:

Старший слідчий

Третього слідчого відділу

Територіального управління

Державного Бюро розслідувань,

розташованого у місті Києві

Павло ЗДОР